

olen mitu korda märganud, nagu hoiaks ta ennast minust eemalle ja nimelt minewast pühapäewast saadil on ta olef minu wasta wäga külmaks saanud sest saadil, kui mina tema wasta sinu eest seisin. Näitab, nagu ei usuks ta mind enam nõnda nagu eäne. Pääle selle näitab ta meie tüdrutut Tiid hoopis enam uskuwat kui mind ja annab mitmed talitused tema kätte diendada, mis minul ükspäini on õigus talitada, sest et mina perenaese ametit pean. Sa tunned ju meie passu tüdrutut Tiid. Mina temaga hästi kofku ei sünni ega ei wõi teda sallida, sest et tal ikka nii walelikud silmad pääs on. Mina ei saa sest aru, miks isa nii tema wasta on, ehk küll ta minule midagi paha sõna ei ole ütelnud ega mind muidu luidagi alandanud.

Selle wahel ajal tuliwad ka Mardi wanemad teine teise järel saunast wälja, ja Mardi ema hüüdis juba eemalt:

„Ennäh, toa-Anu tulnud ka meid waatama. Koh, tere ka! Eks te tulge ometigi ka natuke tuppa, miks siis õues teine teisega räägite?“

„Tere tere, Mardi isa ja ema! Olge terwe tuppa kutsu- mast, aga ilm on nii ilus, ja päike paistab nii lahkeste, et wälja jääme.“

„Ja jah,“ ütles isa, „noored inimesed armastamad ikka päewa paistet. Koh, Jumal andku siis, et teile ikka päew paistaks teie elu sees ja et teile õige palju rõõmu elu sees sünniks!“

„Armsad wanemad,“ hakkas nüüd Mart kõnelema, „teie teate juba, et meil kofel nõuu on eluajaks teine teise omaks saada, ja tulgu meile kätte, mis tahte, kõik tabame ühes londa ja üks teise rõõmuks elada. Aga meile on seks eluks ka teie õnnistust tarwis. Arge siis keelake seda õnnistust meile mitte, sest wanemate õnnistus kinnitab laste lojad. Teie õnnistus saab meile kuni surmani suureks troostiks ja rõõmuks olema.“

„Meie õnnistust ei keela teile üksgi,“ ütles isa. „Hää meelega ja kõigest südamest anname meie teda teile, armsad lapsed.“ Ta pani neid sõnu rääkides oma mõlemad käed õnnistades Mardi ja Anu pääde pääle. „Jumal õnnistagu teid niisama, kui meie teid õnnistame. Jumal andku ka, et

sinu isa, armas Anu, peagi oma loa ja õnnistuse teie ühen- duseks teile annaks ja teile teie õüne ühes koos teine teise kasuks elada mitte ei takistaks. Nüüd aga peate weel asja eneste teada pidama, seni kui seda täieste awaldada wõite.“

Sedasama soowis ka ema, ja kõigi nelja koosoleja südamed oliwad wäga liigutatud. Anu tänas weel oma tulewaid äia- wanemaid kõige lahuse eest, siis hakkas ta kodu poole minema, ja Mart läks teda kuni ligi peretoa juure saatma. Labkumisel ei lubanud ta eäne toa juure tulla, kui ta kofja tuleb ja juba Põlluotsa saunast Salgule läinud oleks.

Gestulewal nädalil oli Jüripäew. Weel eäne seda aega läks Mardi isa toa juure ja andis teada, et ta oma seniaegsest saunast wälja läheb oma poja juure Salgu talusse, kus ta teda ühes emaga tahtis amitada põldu harida, et Mardiil mitte waja ei oleks efitte wõeraid sulaseid wõtta.

Põlluotsa peremees tegi suured silmad, kui kuulis, et Mart selle lähise aja sees oma peremeheks oli saanud ja päälegi päristkoha omanikuks. Ta soowis ka omalt poolt õüne ehk see küll natuke külmal wiisil sündis. Meie teame ju, miks pärast see nõnda oli ja kust see tuli.

Jüripäew oli kätte jõudnud ja sellega ka labkumine Wälja- otsalt. Imelik on niisugune labkumine ikka. Ehk küll Mardi kofit mitte kofgel ei olnud, aga siiski oli ta süda kinnis hale sest kofast labkudes, kust ta oli üleskaswanud ja oma lapse- põlweks elanud. Kui see urtsikute, kus ta oli üles kasunud, ka wäga armetu ja wäike oli, siiski oli ta talle armsaks saanud. Lapsepõli on imelik põli. Kui ta õnnelik on olnud, kui ka waene, siis on kõik kallis, mis meid teda meele tuletama sunnib, miks siis mitte see hoone, kus sees ilmale tulime ja noorel põlweks elasime! Siiski oli Mardi süda täis rõõmu, et ta nüüd oma peremeheks pidi saama ja oma armsa Anu ära tooma, kui temale mitte liig suuri takistusi tema õnnetele ei panda.

Nõnda tundes ja mõeldes läks Mart oma wanemate seltsis uude kofhta, kus palju tööd teha oli. Sääli kohendas ja proowitas ta kõik ära, mis wiisakaks elamiseks waja oli. Elumaja sai peagi paremale korrale seatud, õuepääline ilusaste